

Naša mala praksa

"Svaka naša mala praksa ima svoje stvari, ima pjace ima porte i šporke kantune, svako svakog skroz i naskroz gleda, e moj lipi Bože krvav li je ispod kože ..."

Ajme, sve sam pobrka, tako ipak počinje jedna od najvećih antologija hrvatske filmske umjetnosti, a trebalo bi nešto reći o našoj praksi.

Di smo bili smješteni? **MOTOVUN**

Naime, bilo je dobro, ali stvarno jako, jako dobro i sada razmišljajući što da napišem o praksi a da ne ispadne totalna zajebancija ili ne daj Bože totalna ozbilja, (pa da postanem nepopularan), ovo će biti pokušaj jednoga mix-a, bit će to jedna heterogena nakupina velikih i malih slova, istinitih i neospornih povijesnih činjenica tih vrelih kolovoških dana.

Mjesto radnje prakse bilo je pitoreskno mjestašce - Završje, dok mi bijasmo smješteni u Motovunu, poznatom gradiću na vrhu brda.

Sve je počelo u nedjelju, tako da ne trošimo radni dan na put, te se nalazimo u Motovunu, gradiću riječima neopisive ljepote ('ko nije bija, šta ću mu ja, a 'ko je moga ić, a nije, bome je falija ..), ispraćamo naše vrlo kolege, koji su kalili svoje teoretsko znanje na terenu 7 dana prije nas, na čelu sa gospodinom asistentom Andrijom Krtalićem (veliki pozdrav asistentu Andriji). Usput, kupimo od kolega ono malo njihovog iskustva što ga oni stekoše kroz naporni im tjedan dana prakse.

Ajme zaboravija san najbitnije, a to je spomenuti članove naše male zajednice, ekipe, grupe... Evo ovako, to bijahu tijelom i duhom prvo curke Ana i Sandra, dečkići Grga (inače dobio nadimak Arhić – ne zna se zakaj) , Dario - popularni Ćiro te moja malenkost Ja. I za kraj ona koja nam je to vrijeme prakse predstavljala uzor, ali stvarno jedna vrhunaska osoba, prijatelj i drug, poštovana asistentica Sanja Šamanović. (Ovim putem je pozdravljam i zahvaljujem na svemu u moje ime i ime cijele ekipe).

Uh, kako sam krenuo ovo bi mogao bit "Dostojevski" , zato kao i svaki pravi inženjer što

ZAVRŠJE

jednostavnije, sažeto i jasno.

Praksa se sastojala u ispomoći našim kolegama s viših katova velebnog nam zdanja u Kačićevoj, našeg faxaaa – Arhićima

Naime, već neki niz godina Katedra za očuvanje spomeničke baštine – Arhitektonskog fakulteta provodi sustavne radove, naravno, u svrhu očuvanja baštine...(ovim putem pozdrav svim arhićima, naročito djevojkama koje su smogle hrabrosti i tu i tamo popričale sa mladim studentima geodezije i uvjerile se da oni ne grizu - ne vjerujte pričama) pa su tako ovaj put na repertoaru imali prije spomenuto Završje ili kako bi domicilno stanovništvo reklo Piemonte.

Narednih dana, usprkos opasno visokim temperaturama, mala skupina geodeta obavila je svoj dio posla besprijekorno, nije da se hvalim, ali iznad očekivanja. Na terenu smo se morali iskazati u poznavanju različitih dijelova široke nam profesije, od poznavanja rukovanja totalnom stanicom, i poslovima vezanim oko nje, a to je uključivalo uspostavljanje poligonskih vlakova, pomoćnih točki, presjeka pravaca, tahimetrije...etc. Nadalje ono što je najvažnije za naš smjer primijenili smo na konkretnom zadatku teorijsko znanje iz terestričke fotogrametrije, kako upotrebom terestričkih mjernih kamera tako i korištenjem moćnog fotića Fugija. Ovdje bih trebao pohvaliti moje kolege pa i sebe na tako britkoj primjeni teoretskog znanja na terenu itd....

Znači, naš posao je bio izmjeriti, kako je uvriježeno u našoj struci, snimiti postojeće stanje pitoresknoga nam Završja, te terestričkom fotogrametrijom poslikati nekoliko fasada istaknutijih građevina. Uglavnom sve što je trebalo našim kolegama Arhićima tako da sve bude na njihovu korist i našu radost jer ipak ne znam što je bolje u ovom svijet nego nekom biti na pomoći i moći pomoći.

Nije baš stručni tekst, al mi se i ne da baš sad samo o radu...(baš učim fizikalnu pa mi se sad i ne da ozbiljno, nadam se da će biti zanimljivo...profesori nemojte zamjeriti)

Nikako ovo ne bi moglo proći, a da ne spomenem ljepote unutrašnje Istre; to je fantazija, ljepota iz bajki, nebrojeni gradići na nebrojenim uzvisinama i brdašcima, ma prekrasno Božje i čovjekovo djelo. Jedino što trebaš poznavati barem malo talijanskog za sporazumijevanje sa

domorocima - domiclinim stanovništvom. Svi parlaju žabarski i ako si prosječan Hrvat neće ti biti lako, ali vino je vino pa i na latinskom.

E, ako ćemo o nektaru života, ili kako bi rekli na istarski: "La Malvasia e il nostro amico Il Terran" , tu Istru svrtavamo u No.1.

Moram vam reći kako smo samo radili i bili posvećeni poslu 24 sata na dan, nije dolazila u obzir nikakva zabava, pogotovo ne sa arhićima.

Osim što smo jutro provodili zaokupljeni terenskim aktivnostima, te poslijepodneva obrađujući podatke sa terena dok su još friški, mladi studenti su se iskazali i u pokušajima zabave, koji su i uspjeli. Večeri su bile predodređene za zabave....

Eh da, istakao bih i još jednu vrlinu PRAVOG inženjera s kojom smo se mi kao budući inženjeri istaknuli, a to su socijalne vještine i upoznavanjem sa domaćim stanovništvom koje nam je izašlo u susret u svim situacijama (pozdrav stanovnicima Motovuna - Montone, Završja - Piemonte, Grožnjana ...itd...)

Eto još nešto, kao sukus ove naše prakse, jedna moja mala refleksija: kada bi bar svaki put mogli skrojiti ugodno sa korisnim kao ovaj put čak i najteži problemi bi bili svladani nepodnošljivom lakoćom.

Evo, pošto ja više nebi ništa nadodavao, još bih se želio zahvaliti prof. Dr. Teodoru Fiedleru koji je na čelu katedre Fotogrametrije i bez čijih savjeta ne bismo dobro obavili praksu, svim asistentima sa smjera, a posebno još jednom asistentici Sanji (hvala) , svim profesorima i asistentima Geodetskog fakulteta, svim znanstvenim naučnicima i svim demonstratorima, svim studentima, redovnim i inzvanrednim, svima koji su bili, jesu, i koji će bit studenti....

Hvala svima vama što upravo pročitate ovaj mali esej.....

Luka Lakoš